

PROIECT

*privind eficientizarea activității Ministerului Public
din perspectiva exercitării funcției de procuror general
al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*

GHEORGHE CORNESCU

PROCUROR

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

CUPRINS:

I. Considerații generale

1. Premise.....	2
2. Sistemul – Ministerul Public	2
3. Procurorul – subiectul condus	3
4. Procurorul general.....	3

II. Funcțiile managementului: realizarea lor în sistemul Ministerului Public din perspectiva exercitării funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

1. Funcția de prevedere	4
2. Funcția de organizare.....	5
3. Funcția de coordonare.....	6
4. Funcția de antrenare.....	8
5. Funcția de control reglare.....	8
6. Funcția de reprezentare.....	8

III. Prezentarea Ministerului Public

1. Considerații generale privind cadrul legal de organizare și funcționare.....	9
2. Capacitarea administrativă și operațională.....	12
3. Analiza statistică a stării infracționale și a indicatorilor privind activitatea Ministerului Public în anul 2011.....	13

IV. Evaluarea posibilităților de eficientizare a activității Ministerului Public din perspectiva exercitării funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

1. Puncte forte.....	19
2. Vulnerabilități (disfuncții).....	20
3. Oportunități.....	23
4. Amenințări (riscuri).....	24

V. Obiective propuse pentru eficientizarea activității Ministerului Public, respectiv a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție .....

VI. Concluzii.....	29
VII. Bibliografie.....	30
VIII. Anexe (Documentare).....	1-6

I. CONSIDERAȚII GENERALE

I.1. Premise. Elaborarea acestui proiect are în vedere următoarele:

- Sistemul Ministerului Public are un statut special iar actul managerial se realizează adaptând metodele general cunoscute la particularitățile din sistem. Natura atipică a Ministerului Public – în raport de alte organizații, rezultă din atribuțiile sale, din mecanismele procesuale pe care le dezvoltă precum și din statutul procurorului.
- În realizarea obiectivelor și în luarea deciziilor specifice îndeplinirii funcțiilor manageriale trebuie să se țină seama pe lângă dispozițiile legale și de Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010-2014.
- Deși dispozițiile legii sunt clare, conținutul unor concepte utilizate, precum subordonarea ierarhică în sistem și independența procurorului, trebuie analizate în raport de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.
- Nu există o teorie consacrată de management aplicat pe activitățile specifice de realizare a funcțiilor structurilor de parchet din România; elaborarea proiectului necesită un efort de adaptare a principiilor de management general la specificul organizatoric și funcțional al Ministerului Public; realizarea acestei aplicații necesită o examinare succintă a sistemului Ministerului Public și a statutului procurorului.

I.2. Sistemul – Ministerul Public

Având în vedere că prezentarea organizației va constitui obiectul altui capitol ne vom limita aici doar la câteva considerații, după cum urmează:

- Ministerul Public este alcătuit din procurori organizați în parchete; se structurează într-un sistem piramidal de unități de parchet ce funcționează numai pe lângă instanțele ce asigură parcurgerea tuturor gradelor de jurisdicție; totul este subordonat operațional conducătorului Ministerului Public, procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- Strategia organizației este fixată la nivelul managementului superior, diviziunea muncii determinând riguros obiectivele din treaptă în treaptă până la nivelul executanților care participă nemijlocit la realizarea lor.

- Managementul se realizează pe principii jurisdicționale în zona operațională și pe principii administrative în zona executivă și a relațiilor de muncă.

I.3. Procurorul (subiectul condus)

- Managerial, procurorul trebuie să fie abordat după două repere:
  - în raporturile operaționale procurorul este un manager pe caz;
  - în raporturile de muncă este un angajat cu drepturi speciale, alături de personalul auxiliar și contractual precum și de funcționarii publici din subordine.
- Procurorul este agentul societății, nu al guvernului, el promovează acțiunile penale și civile în numele societății; el dă seamă de îndeplinirea deontologică a sarcinilor puterii judecătorești și numai limitat guvernului, prin ministrul justiției.
- În calitate de manager de caz procurorul trebuie să fie un întreprinzător: conduce activitatea operativă de urmărire și cercetare penală.
- Procurorul își desfășoară activitatea sub principiul legalității, dar înfăptuiește și o bogată activitate operațională, selectând oportunitățile de intervenție din mai multe variante legitime.
- Procurorul este independent; nimeni nu-i poate impune o soluție sau o judecată de valoare; ca manager de caz, el trebuie să aibă o poziție activă pentru a lua o decizie; activitățile lui, ca și deciziile, pot fi supuse controlului de management realizat de procurorul superior ierarhic.
- Controlul de management operațional se realizează prin acte de dispoziție cu natură jurisdicțională urmând proceduri judiciare.

I.4. Procurorul general, conducător al Ministerului Public.

- Procurorul general este un manager de nivel superior; el își subordonează operațional procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel, primii procurori ai subsistemelor județene și, prin aceștia procurorii de nivel județean, primii procurori și procurorii unităților locale.
- Atribuțiile sale rezultă din principiile constituționale, din dispozițiile legii și din fișa postului.
El are un rol managerial complex și special. Astfel;
- *În domeniul interpersonal:*
  - reprezintă organizația și procurorii în raporturile cu puterea executivă și legislativă, cu societatea civilă și cu cetățenii;

-este liderul de drept al organizației și succesul său managerial depinde de modul în care reușește să-și motiveze subordonații;

-ca agent de legătură, procurorul general stabilește contacte funcționale cu omologii, cu reprezentanții celorlalte puteri în stat, cu conducătorii altor organizații și cu subordonații;

• *În materie informațională:*

-are acces deplin la informația judiciară pe cauză, atât la procuror cât și la structurile specializate; o procură, o conservă și o distribuie conform necesităților operative;

-monitorizează starea disciplinară și atitudinea deontologică și onestă a procurorilor;

-este purtătorul de cuvânt legitim al organizației și este ajutat în această direcție de un compartiment specializat.

• *În domeniul decizional:*

-este un veritabil întreprinzător (sau inițiator): direcționează activitățile operative ale procurorilor; caută idei noi pentru a găsi formule funcționale în vederea adaptării organizației la schimbările de strategie apărute sau politica penală;

-răspunde permanent provocărilor ce i le aduce în față activitatea; constată și înlătură disfuncționalitățile, necorelările;

-distribuie resursele materiale și financiare în limitele și condițiile prevăzute de lege;

-ordonă controlul tematic sau de management operativ;

-îndeplinește orice alte sarcini care să contribuie la întărirea capacității operaționale și administrative a Ministerului Public.

II. FUNCȚIILE MANAGEMENTULUI: REALIZAREA LOR ÎN SISTEMUL MINISTERULUI PUBLIC DIN PERSPECTIVA EXERCITĂȚII FUNCȚIEI DE PROCUROR GENERAL AL PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În vederea însușirii și utilizării eficiente a metodelor și tehnicilor de management, o premisă importantă o reprezintă cunoașterea funcțiilor managementului, raportat la activitatea parchetelor prin ceea ce au ele specific, precum și atribuțiile procurorului general raportat la aceste funcții.

Principalele funcții ale procurorului general sunt:

II.1. Funcția de prevedere – ce constituie ansamblul proceselor prin intermediul cărora se pot determina obiectivele organizației, precum și resursele necesare realizării acestora.

În activitatea parchetelor se stabilesc trei categorii de obiective: strategice, generale și operaționale.

- Obiectivul strategic al tuturor unităților din cadrul Ministerului Public îl reprezintă respectarea principiilor și măsurilor stabilite prin „Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010 – 2014”, în scopul realizării unui sistem judiciar modern, pe deplin compatibil cu cerințele Uniunii Europene.
- Obiectivele generale ale parchetelor sunt descrise în mai multe dispoziții legale. Astfel, în art.131 din Constituția României se prevede că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății, apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

De asemenea, art.62 din Legea nr.304/2004 arată că Ministerul Public exercită prin procurori mai multe atribuții ca: efectuarea urmăririi penale, conducerea și supravegherea activității de cercetare penală a poliției judiciare și a altor organe de cercetare penală, sesizarea instanțelor judecătorești pentru judecarea cauzelor penale, exercitarea acțiunii civile în cazurile prevăzute de lege, precum și alte atribuții, realizarea acestora reprezentând obiective urmărite în activitatea de zi cu zi a parchetelor.

- Prevederile Regulamentului de ordine interioară a parchetelor stabilesc *obiectivele operaționale* care revin structurilor din cadrul Ministerului Public și procurorilor care își desfășoară activitatea în cadrul acestora. Pentru atingerea tuturor acestor obiective se realizează prognoze, planuri și programe de activitate specifice fiecărei structuri din cadrul Ministerului Public.

Despre îndeplinirea acestora, procurorul general prezintă Consiliului Superior al Magistraturii și ministrului Justiției raportul anual privind activitatea Ministerului Public.

II.2. Funcția de organizare constă în delimitarea proceselor de muncă, a componentelor acestora, precum și gruparea lor pe diverse compartimente, atribuirea personalului necesar bunei funcționări în vederea realizării obiectivelor stabilite prin prevedere.

Principalele *atribuții* ale procurorului general privind organizarea activității instituției se referă la:

- numirea și revocarea, prin ordin, a procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii;
- emiterea ordinelor cu caracter intern;
- convocarea Adunării generale a procurorilor Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- convocarea și prezidarea ședințelor Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- repartizarea procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe secții, servicii și birouri, precum și în orice alte compartimente de activitate;
- înființarea/desființarea, prin ordin, cu aprobarea Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, de secții în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu excepția secțiilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție;
- dispune delegarea procurorilor în interesul serviciului, potrivit legii;
- încadrează personalul auxiliar de specialitate din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, funcționarii publici și personalul contractual;
- emite aviz conform pentru numirea și revocarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară, la propunerea ministrului administrației și internelor;
- stabilirea indemnizațiilor de încadrare brute lunare sau salariile de bază lunare, după caz, precum și alte drepturi pentru personalul, altul decât procurorii, din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- acordă salarii de merit și premii personalului din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- propune ministrului Justiției, aprobarea Regulamentului de ordine interioară, potrivit legii.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție exercită orice alte atribuții prevăzute de lege sau regulamente.

II.3. Funcția de coordonare reprezintă ansamblul proceselor prin care se armonizează deciziile și acțiunile personalului instituției cât și a subsistemelor componente în cadrul obiectivelor stabilite prin prevedere.

Funcția de coordonare reprezintă stabilirea legăturilor între diferitele structuri ale Ministerului Public, precum și între persoanele din cadrul acestora, determinându-se totodată activitățile pe care acestea le au de îndeplinit.

Baza coordonării este reprezentată de comunicare, de transmiterea și recepționarea unor informații, de schimbul permanent de date dintre diferitele componente ale instituției.

În conformitate cu art.61 din Legea nr. 304/2004 dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, aceasta fiind modalitatea de realizare a comunicării descendente, care se derulează de la nivelul managementului de vârf către nivelurile de execuție.

Realizarea acestei funcții implică asigurarea unui climat corespunzător în instituție și gestionarea situațiilor de criză, gestionarea informațiilor de către procurorii cu funcții de conducere, asigurarea unei bune colaborări cu alte instituții și realizarea unei bune comunicări cu procurorii din subordine, cu personalul auxiliar și cu justițiabilii.

Principalele *atribuții* ale procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la această funcție, sunt reprezentate de:

- conducerea, coordonarea și răspunderea pentru activitatea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a parchetelor din subordine, ce presupune luarea măsurilor pentru buna organizare și funcționare a acestora;
- conducerea Direcției Naționale Anticorupție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin intermediul procurorului șef al acestei direcții;
- conducerea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin intermediul procurorului șef al acestei structuri de parchet;
- exercitarea directă sau prin procurori anume desemnați, a controlului asupra tuturor parchetelor;
- exercitarea atribuțiilor de coordonare și control al administrării Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din punct de vedere economico-financiar;

- coordonarea elaborării proiectului de buget anual al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al Ministerului Public.

II.4. Funcția de antrenare reprezintă ansamblul proceselor prin care personalul instituției este determinat să contribuie la realizarea obiectivelor stabilite, folosindu-se factorii motivaționali.

Pentru realizarea funcției de antrenare, conducătorul parchetului trebuie să aibă capacitatea de a mobiliza și motiva personalul din subordine, să înțeleagă și să valorifice calitățile și disponibilitățile fiecărui colaborator, șef de structură, să reușească o coalizare a procurorilor spre obiective comune și să răspundă prompt nevoilor subalternilor, oferindu-le sprijin pentru soluționarea problemelor cu care aceștia se confruntă.

II.5. Funcția de control reglare reprezintă ansamblul proceselor în care performanțele obținute în activitatea parchetului sunt comparate cu obiectivele, în vederea descoperirii nerealizărilor, a cauzelor care le-au determinat și luarea măsurilor pentru eliminarea acestora.

Activitatea de control se poate realiza, în principal, prin cele două forme consacrate: controlul tematic și controlul operativ curent.

Întrucât atribuțiile referitoare la controlul exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au fost deja evidențiate la punctul 3 (funcția de coordonare) nu voi mai relua discuția despre modalitățile de realizare a controlului.

II.6. Funcția de reprezentare

Fiind un manager, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să fie o *figură reprezentativă* în virtutea autorității lui formale și poziției simbolice pe care o ocupă, reprezentând organizația.

Dealtfel, această funcție este cuprinsă și în Regulamentul de ordine interioară a parchetelor, art.6 prevăzând că procurorul general „reprezintă Ministerul Public în relațiile cu celelalte autorități și instituții publice, cu organizațiile neguvernamentale, cu orice alte persoane juridice sau persoane fizice, din țară și din străinătate, precum și în relațiile internaționale”.

III. PREZENTAREA MINISTERULUI PUBLIC

III.1. Considerații generale privind cadrul legal de organizare și funcționare

În activitatea judiciară, potrivit dispozițiilor art.131 din **Constituția României**, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, conform legii de organizare judiciară și a regulamentului de ordine interioară a parchetelor.

Parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată, conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.

Articolul 62 din **Legea nr. 304/2004**, privind organizarea judiciară, stipulează că parchetele sunt independente în relațiile cu instanțele judecătorești, precum și cu celelalte autorități publice.

De asemenea, procurorii își exercită funcțiile în conformitate cu legea, respectă și protejează demnitatea umană și apără drepturile persoanei.

În conformitate cu prevederile art. 132 din Constituția României și art. 62 din Legea nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. Potrivit art. 69 alin. (2) din aceeași lege, controlul ministrului justiției constă în verificarea eficienței manageriale, a modului în care procurorii își îndeplinesc atribuțiile specifice și în care se desfășoară raporturile de serviciu cu justițiabilii și cu celelalte persoane implicate în lucrările de competența parchetelor. Controlul nu poate viza măsurile dispuse de procuror în cursul urmăririi penale și soluțiile adoptate.

Potrivit Legii nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, pe lângă fiecare instanță funcționează un parchet. Pe lângă fiecare instanță militară funcționează un parchet militar.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție coordonează activitatea tuturor parchetelor și este condus de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ajutat de un prim-adjunct, un adjunct și trei consilieri.

În cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție funcționează un colegiu de conducere, care hotărăște asupra problemelor generale ale Ministerului Public.

Structura organizatorică cuprinde: secții, servicii, birouri și compartimente, conduse de procurori șefi, inclusiv pentru combaterea infracțiunilor săvârșite de militari.

În cadrul acestei instituții funcționează **Direcția de Investigare a Infracrișunilor de Criminalitate Organizată și Terorism**, ca structură cu personalitate juridică proprie, specializată în combaterea criminalității organizate și terorismului. Atribuțiile, competența, structura, organizarea și funcționarea sunt reglementate în Legea nr. 508/2004.

În cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție funcționează **Direcția Națională Anticorupție**, ca structură autonomă cu personalitate juridică independentă în raport cu instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, precum și în relațiile cu celelalte autorități publice. Atribuțiile, competența, structura, organizarea și funcționarea sunt stabilite în Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002.

Ambele direcții sunt conduse de un procuror șef, ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, fiind coordonate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și au câte o structură centrală, precum și o structură teritorială, compusă din servicii și birouri teritoriale.

Parchetele de pe lângă curțile de apel și parchetele de pe lângă tribunale au personalitate juridică și au în structură secții în cadrul cărora pot funcționa servicii și birouri.

Parchetele de pe lângă judecătorii sunt organizate în fiecare județ și în sectoarele municipiului București.

Parchetele de pe lângă curțile de apel sunt conduse de procurori generali, iar parchetele de pe lângă tribunale, tribunale pentru minori și familie și judecătorii sunt conduse de prim-procurori.

Secțiile, serviciile și birourile parchetelor sunt conduse de procurori șefi.

În cadrul fiecărui parchet funcționează colegii de conducere, care avizează problemele generale de conducere ale parchetelor.

În prezent, în cadrul Ministerului Public funcționează 15 parchete de pe lângă curțile de apel, 43 parchete de pe lângă tribunale (inclusiv Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov) și 176 parchete de pe lângă judecătorii. Începând cu data de 1 februarie 2005, prin Ordinul nr. 83/C/2005 al Ministrului Justiției, s-a înființat Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie cu sediul în Brașov.

Parchetul de pe lângă Tribunalul Ilfov s-a înființat prin Ordinul nr. 2173/C/2011 al Ministrului Justiției, începând cu data de 01 noiembrie 2011.

Sistemul **parchetelor militare** este format din: Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București și Parchetele Militare de pe lângă Tribunalele Militare București, Cluj, Iași și Timișoara.

În cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Direcției Naționale Anticorupție funcționează secții de combatere a infracțiunilor săvârșite de militari care au, fiecare, statut de unitate militară, cu indicativ propriu.

Pentru folosirea eficientă și judicioasă a resurselor umane în sistemul judiciar, pe linia redimensionării necesarului de resurse umane potrivit dispozițiilor noilor coduri și ținând seama de recomandările Comisiei Europene (CE) cuprinse în Rapoartele de țară privind progresele realizate de România în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV), în sensul adoptării de măsuri urgente în vederea echilibrării volumului de muncă al instanțelor și parchetelor, s-a adoptat **Legea nr. 148/2011** privind desființarea unor instanțe judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, respectiv: Bocșa, Bozovici, Cernavodă, Băneasa, Bechet, Comana, Șomcuța Mare, Sângeorgiu de Pădure, Scornicești, Urlați, Jimbolia și Murgeni. Prin măsura legislativă sus-menționată, care prevede desființarea unor judecătoria și a unor parchete de pe lângă acestea care nu funcționau sau care aveau un volum redus de activitate, s-a urmărit o redistribuire a resurselor financiare, materiale și umane, acolo unde este nevoie, care să conducă la îmbunătățirea funcționării instanțelor și parchetelor cu deficit de personal și eliminarea supraîncărcării.

Tot pe plan legislativ, în vederea îmbunătățirii calității actului de justiție, au fost modificate și completate Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor și Legea nr. 317/2004, privind Consiliul Superior al Magistraturii, referitor la răspunderea disciplinară a magistraților și reorganizarea Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Reglementările legale adoptate vizează extinderea sferei abaterilor disciplinare, modificarea și completarea sancțiunilor disciplinare aplicabile judecătorilor și procurorilor, inclusiv prin introducerea sancțiunii disciplinare a suspendării din funcție pe o perioadă de până la 6 luni, definirea noțiunii de exercitare a funcției cu gravă neglijență ori rea credință și introducerea condiției bunei reputații drept cerință de acces și menținere în funcție.

Legea nr. 24/2012¹ se alătură măsurilor legislative dispuse pentru reforma sistemului judiciar în ansamblul său, în corelare cu condiționalitățile MCV, precum: adoptarea celor patru coduri (civil, penal, procesul civil și procesul penal), a legii de punere în aplicare a Codului Civil, finalizarea elaborării legilor de punere în aplicare a celorlalte coduri, adoptarea legii micii reforme (Legea nr. 202/2010), modificarea legii privind Curtea Constituțională (care nu mai permite suspendarea automată a cauzelor la invocarea unor excepții de neconstituționalitate), desființarea unor instanțe și parchete, ș.a.

---

¹ Legea nr.24 din 17 ianuarie 2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorului și procurorului și a Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

III.2. Capacitatea administrativă și operațională

A. Capacitatea administrativă și de formare profesională a resurselor umane

Funcționarea eficientă a sistemului judiciar depinde de stabilirea unei strategii de politică a resurselor umane pe termen mediu și lung, prin stabilirea volumului de activitate al fiecărui parchet și prin alocarea personalului la parchetele cu cel mai mare deficit raportat la media națională.

Pentru eficientizarea sistemului judiciar, creșterea calității activității instanțelor și parchetelor, promovarea integrității în sistem, în scopul rezolvării disfuncționalităților și consolidării încrederii publicului în sistemului judiciar, toți factorii de decizie, cu atribuții în domeniu, au adoptat „**Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010-2014**”.

Printre obiectivele menționate în Strategie se prevede și consolidarea instituțională a sistemului judiciar, realizată, alături de alte măsuri, și prin reorganizarea parchetelor și a Ministerului Public. Astfel, în temeiul art.1 din Legea nr.148/2011 privind desființarea unor instanțe judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, începând cu data de 1 noiembrie 2011 s-au desființat 12 judecătorii și parchete de pe lângă acestea.

Îmbunătățirea politicii privind resursele umane a determinat ca, față de nivelul anului anterior, în anul 2011 să se înregistreze o creștere a gradului de ocupare a posturilor din Ministerul Public, de la 2364 la 2450.

În pofida eforturilor depuse, există însă în țară mai multe unități de parchet care funcționează aproape constant cu schema incompletă, uneori și la jumătate sau mai puțin de jumătate din capacitatea maximă de ocupare a posturilor, menționând aici Parchetele de pe lângă Tribunalul Bacău, Neamț, Satu Mare și Harghita.

În prezent din numărul total de posturi de procurori *prevăzute* în statele de organizare – **2902** (din care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și parchetele din teritoriu – **2384**, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – **280**, Direcția Națională Anticorupție – **145**, Secția Parchetelor Militare – **93**) sunt ocupate **2450** (din care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și parchetele din teritoriu – **2055**, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – **224**, Direcția Națională Anticorupție – **119**, Secția Parchetelor Militare – **52**). Aceasta înseamnă că se păstrează, în continuare, un număr ridicat de posturi vacante, la nivelul Ministerului Public, în proporție de **15,66%**, din număr total de posturi prevăzute.

În privința funcțiilor de conducere la nivelul Ministerului Public, din totalul de **637** posturi prevăzute sunt vacante un număr de **153** posturi, gradul de ocupare al acestora fiind de doar **75,98%**.

Cât privește repartiția pe grupe de vârstă, se constată că la nivelul instituției Ministerului Public predomină numărul procurorilor având vârsta între 30 și 40 ani, ce au o vechime în magistratură între 10 și 15 ani (*media de vârstă fiind de 39,32 ani*).

Întărirea capacității operaționale și administrative a Ministerului Public s-a realizat și prin formele de pregătire profesională centralizată și descentralizată organizate, o prioritate majoră fiind preocuparea pentru formarea profesională a procurorilor în vederea aplicării corespunzătoare a noilor coduri și a Legii nr.202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, precum și unificării practicii judiciare.

B. Analiza statistică a stării infracționale și a indicatorilor privind activitatea Ministerului Public în anul 2011

1) Starea infracțională

În anul 2011 au fost trimiși în judecată 60980 inculpați, ceea ce înseamnă o medie de 284,5 inculpați trimiși în judecată la 100.000 locuitori.

Pe categorii de infracțiuni, cele mai semnificative majorări ale numărului de inculpați trimiși în judecată s-au constatat la contrabandă (164,4%), falsificarea de valori străine (100,0%), proxenetism (69,8%), accidente mortale de muncă (54,5%), infracțiuni de criminalitate organizată (33,5%), infracțiuni privind societățile comerciale (31,3%), abuz în serviciu contra intereselor publice (29,7%), evaziune fiscală (24,8%), infracțiuni de corupție (19,8%), furt (19,3%), infracțiuni privind traficul de persoane (15,7%).

Atrage atenția faptul că a crescut criminalitatea în materie de contrabandă, falsificarea de valori străine, proxenetism, accidente mortale de muncă și corupție.

În aceeași perioadă, *scăderi* ale numărului inculpaților trimiși în judecată s-au înregistrat la următoarele infracțiuni: infracțiuni la regimul protecției muncii (51,4%), prostituție (42,4%), omor – faptă consumată (31,2%), infracțiuni la regimul drepturilor de proprietate intelectuală (31,2%), infracțiuni contra autorității (19,6%), loviri sau vătămări cauzatoare de moarte (17%).

2) Indicatorii privind activitatea Ministerului Public

a) Activitatea de urmărire penală și de supraveghere a cercetărilor

În anul 2011 parchetele **au avut spre soluționare 1.656.130 cauze**, în creștere cu 9,4% față de anul anterior.

Din cauzele aflate în stoc **au fost soluționate 579.322 cauze** (în creștere cu 11,8% față de anul 2010), din care **43.826 prin rechizitoriu**, ceea ce înseamnă o pondere de **7,6% din totalul cauzelor soluționate**.

Se constată că stocul de cauze de soluționat a crescut de la un an la altul, ajungându-se în situația ca în ultimii 11 ani acest stoc să crească de 3,1 ori (de la 532.986 de cauze în anul 2000 la 1.656.130 de cauze în anul 2011).

În același interval, ponderea cauzelor soluționate din cauzele de soluționat a scăzut constant de la 69,9% în anul 2000 la 35% în anul 2011.

A crescut numărul cauzelor rămase nesoluționate (fără cauzele cu autor neidentificat) cu 0,9% (394.320 cauze în anul 2011 față de 390.825 în anul anterior) iar ponderea acestora în totalul cauzelor de soluționat a scăzut de la 25,8% în anul 2010 la 23,8% în anul 2011, chiar în condițiile în care de la 1 ianuarie 2011 a intrat în vigoare Legea nr.202/2010 privind mica reformă.

De asemenea, numărul cauzelor cu autor neidentificat rămase nesoluționate a ajuns la 572.174, în creștere cu 15% față de anul 2010.

Este de semnalat faptul că numărul cauzelor rămase nesoluționate (fără cauzele cu autor neidentificat) a crescut an de an, de la 87.746 cauze în anul 2000, la 394.320 cauze în anul 2011, ceea ce înseamnă o multiplicare de peste 4 ori în ultimii ani.

În aceeași ordine de idei, numărul cauzelor cu autor neidentificat rămase nesoluționate a avut o curbă puternic ascendentă în ultimii 11 ani, de la 31.021 cauze în anul 2000 la 572.174 cauze în anul 2011, o creștere de 18 ori.

A se vedea în acest sens și **Documentarul** din anexe (pct.1-7), unde sunt indicați ca repere ale activității anii 1989, 2000, 2006 și 2011.

Creșterea an de an, atât a numărului cauzelor rămase nesoluționate (fără cauzele cu A.N.) cât și a cauzelor nesoluționate cu A.N. are două posibile explicații: pe de o parte, adoptarea ordinului comun nr.10/2004/121/2004 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului administrației și internelor, care impune ca toate plângerile penale adresate organelor de poliție judiciară să fie înregistrate și la

parchete iar, pe de altă parte, slaba eficiență a activității poliției judiciare și a activității de supraveghere desfășurată de procuror.

De asemenea, adoptarea ordinului comun nr.178/2009/1094/C/2009 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului administrației și internelor a avut un efect demobilizator față de poliția judiciară în soluționarea cauzelor cu A.N.

În ultimii ani, Poliția Română a suferit numeroase „procese de reformare” prin desființarea, înființarea sau comasarea unor structuri, ceea ce a influențat negativ în mod direct și evident activitatea de cercetare penală.

Peste toate acestea trebuie menționat că modificarea regulilor de competență prin trecerea cauzelor în care plângerea se adresa direct la instanțele de judecată în competența parchetelor a sporit și mai mult numărul cauzelor de soluționat.

Referitor la indicatorul de finalizare prin rechizitoriu a cauzelor, atrage atenția faptul că el s-a aflat într-o permanentă scădere începând cu anul 2002 (54.853 cauze soluționate prin rechizitoriu, reprezentând o pondere de 14,2% în total cauze soluționate) până în anul 2011 (43.826 cauze soluționate prin rechizitoriu cu o pondere de 7,6% în total cauze soluționate – a se vedea **Documentarul** din anexe – pct. 8 și 9).

Așadar, **în prezent, dintr-o sută de cauze soluționate numai 7,6 se finalizează prin rechizitoriu**, ceea ce, evident, este foarte puțin. Concluzia este că munca procurorului (de cea mai înaltă calificare juridică) se risipește într-un mod aproape inutil, în lucruri mărunte (fapta nu există, fapta nu este prevăzută de legea penală, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, sunt motivările cel mai adesea întâlnite în soluțiile de netrimitere în judecată). O posibilă rezolvare a acestei situații ar reprezenta-o legiferarea unor mijloace alternative de soluționare a conflictelor în competența organelor administrației publice sau a altor categorii de organe (a se vedea **Documentarul** din anexe – pct.10).

În ceea ce privește **operativitatea**, din numărul de cauze soluționate, în 86.162 cauze s-a depășit termenul de 6 luni de la sesizare, ceea ce reprezintă 14,9% din total și o creștere cu 9% față de perioada de referință.

În 65.388 cauze s-a depășit termenul de 1 an de la sesizare, ceea ce reprezintă 11,3% din total și o creștere cu 31,1% față de perioada de referință.

În 25.945 cauze s-a depășit termenul de 2 ani de la sesizare, ceea ce reprezintă 4,5% din total și o creștere cu 53,9% față de perioada de referință.

Un număr de 771 cauze au fost soluționate după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, ceea ce reprezintă 0,1% din total și o creștere cu 84,9% față de perioada de referință.

Din numărul de cauze rămase nesoluționate, în 75.931 s-a depășit termenul de 6 luni de la sesizare, ceea ce înseamnă 19.3% din totalul cauzelor nesoluționate și o creștere cu 3,6% față de perioada de referință.

Dintre cauzele rămase nesoluționate în 18.930 s-a depășit termenul de 6 luni de la începerea urmăririi penale ceea ce reprezintă 4,8% din total și în ușoară scădere cu 6% față de perioada de referință.

Din punctul de vedere al operativității în soluționarea cauzelor se poate constata an de an o direcție descendentă (creșterea numărului cauzelor soluționate peste 6 luni, 1 an, 2 ani și după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale).

Întrucât operativitatea este un indicator de calitate al urmăririi penale, tendința manifestată duce la concluzia scăderii calității actului de justiție.

Explicațiile acestui fenomen pot fi multiple: de la trecerea repetată a dosarelor de la un procuror la altul ca urmare a promovărilor repetate și la intervale de timp scurte și până la pasivitatea organelor de poliție judiciară dublată de o slabă supraveghere a cercetărilor exercitată de procuror (a se vedea **Documentarul** operativitate în anexe, pct.1-4).

În anul 2011, s-au aplicat prevederile art.18¹ din Codul penal față de 133.199 învinuiți/inculpați, în creștere cu 2,5% față de anul 2010.

Referitor la numărul inculpaților trimiși în judecată în stare de arest preventiv, observăm o creștere cu 3,3% față de anul 2010 (de la 8.659 inculpați la 8.941) însă ponderea acestora din totalul inculpaților trimiși în judecată reprezintă numai 14,7%.

De altfel, **indicatorul de fermitate (reprezentat de ponderea inculpaților trimiși în judecată arestați preventiv) a scăzut constant de la 24,1% în anul 2000 până la 14,7% în anul 2011** (a se vedea **Documentarul** fermitate în anexe pct.1-2).

O posibilă explicație a acestui fenomen o reprezintă un alt mod de abordare a privării de libertate a persoanei cercetate în cursul urmăririi penale prin raportare la prevederile tratatelor internaționale privind drepturile omului.

Numărul restituirilor dispuse de instanțele de judecată a crescut cu 4,1% (de la 74 în anul 2010 la 77 în anul 2011).

Numărul cauzelor în care s-a dispus infirmarea soluției sau redeschiderea urmăririi penale a crescut cu 20% (de la 4.672 în anul 2010 la 5.634 în anul 2011).

De asemenea, **numărul inculpațiilor achitați definitiv a crescut cu 37,4% (de la 794 în anul 2010 la 1091 în anul 2011)**. Din total au fost achitați în baza art.18¹ din Codul penal 430 inculpați și în baza altor temeuri 661 inculpați. Ponderea inculpațiilor achitați definitiv în totalul celor trimiși în judecată a crescut de la 1,39% în anul 2010 la 1,8% în anul 2011.

Numărul inculpațiilor achitați definitiv arestați a crescut cu 88,2% (de la 17 în anul 2010 la 32 în anul 2011). A crescut cu 280% numărul de inculpați minori achitați (de la 5 în anul 2010 la 19 în anul 2011).

Atrage atenția faptul că din cei 1.091 inculpați achitați definitiv, 661 au fost achitați în temeiul art.10 lit.a-e din Codul de procedură penală, ceea ce este de natură să pună în mare semn de întrebare asupra calității urmăririi penale sau supravegherii cercetărilor.

Restul de 430 inculpați au fost achitați definitiv în baza art.18¹ din Codul penal, ceea ce înseamnă o diferență de abordare a pericolului social între procuror și judecător, aspect ce nu poate fi imputat celui dintâi.

La toate acestea se adaugă creșterea cu 20,6% a numărului inculpațiilor/învinuiților arestați preventiv netrimiși în judecată (de la 34 în anul 2010 la 41 în anul 2011 (a se vedea **Documentarul** în anexe, pct.3-5).

b) Activitatea judiciară

În materie penală se constată o creștere cu 6,4% a numărului cauzelor judecate cu participarea procurorului (de la 220.593 cauze în anul 2010 la 234.630 cauze în anul 2011) și cu 0,1% a numărului hotărârilor verificate de procuror în vederea exercitării căilor de atac (de la 221.825 hotărâri în anul 2010 la 222.109 hotărâri în anul 2011).

Numărul de apeluri și recursuri declarate de procuror a scăzut cu 2,4% (de la 11.234 în anul 2010 la 10.967 în anul 2011) iar numărul de apeluri și recursuri soluționate de instanțe (din cele declarate de procuror) a crescut cu 7% (de la 9.990 în anul 2010 la 10.694 în anul 2011).

Numărul de apeluri și recursuri admise (din cele declarate de procuror) a crescut cu 10,9% (de la 6.566 în anul 2010 la 7.282 în anul 2011) constatându-se o creștere a admisibilității de la 65,9% în anul 2010 la 68,2% în anul 2011.

În anul 2011 au fost declarate de procuror 8 recursuri în interesul legii (față de 7 în anul 2010), au fost soluționate de instanță 8 recursuri în interesul legii (față de 6 în anul 2010) fiind admise 6 (față de 6 în anul 2010), ceea ce înseamnă un indice de admitere de 75% față de 100% în anul 2010.

Ca și în activitatea de urmărire penală și în activitatea judiciară penală se constată în ultimii 11 ani tendințe descrescătoare la majoritatea indicatorilor.

Desele modificări legislative în materie de competență poate fi o explicație parțială a acestui fenomen.

În materie civilă se constată o creștere cu 28% a numărului cauzelor judecate cu participarea procurorului (de la 51.471 cauze în anul 2010 la 65.867 cauze în anul 2011) și cu 19,5% a numărului hotărârilor verificate de procuror în vederea căilor de atac (de la 58.449 hotărâri în anul 2010 la 69.849 hotărâri în anul 2011).

Numărul de apeluri și recursuri declarate de procuror a scăzut cu 52,9% (de la 1.362 în anul 2010 la 642 în anul 2011) iar numărul de apeluri și recursuri soluționate de instanțe (din cele declarate de procuror) a crescut cu 63,5% (de la 542 în anul 2010 la 886 în anul 2011).

Numărul de apeluri și recursuri admise (din cele declarate de procuror) a crescut cu 293,8% (de la 160 în anul 2010 la 630 în anul 2011) constatându-se o creștere a admisibilității de la 29,5% în anul 2010 la 71,1 în anul 2011.

În anul 2011 au fost declarate 21 de recursuri în interesul legii (față de 7 în anul 2010), au fost soluționate de instanță 21 de recursuri în interesul legii (față de 2 în anul 2010), fiind admise 19 (față de 2 în anul 2010), ceea ce înseamnă un indice de admitere de 90,5% (față de 100% în anul 2010).

Și în activitatea judiciară civilă se constată în ultimii 11 ani un aspect sinuos la unii indicatori și puternic descendent la alți indicatori, fenomen explicabil parțial prin dese modificări legislative în materie.

c) Activitatea de rezolvare a plângerilor, cererilor, memoriilor și sesizărilor cetățenilor

În anul 2011 au fost soluționate 108.900 de plângeri, cereri, memorii și sesizări ale cetățenilor (în creștere cu 11% față de anul 2010, când au fost soluționate 98.072 de asemenea plângeri), din care 35.057 au fost admise (în creștere cu 10,1% față de anul 2010, când au fost admise 31.849 de asemenea plângeri).

IV. EVALUAREA POSIBILITĂȚILOR DE EFICIENTIZARE A ACTIVITĂȚII MINISTERULUI PUBLIC DIN PERSPECTIVA EXERCITĂRII FUNCȚIEI DE PROCUROR GENERAL AL PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALȚA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE

Orice proiect conceput pentru eficientizarea activității unei organizații nu poate fi apreciat ca fiind realist și pragmatic fără o anticipare a șanselor sale de reușită.

În acest sens, trebuie identificate punctele forte și disfuncțiile din cadrul Ministerului Public, precum și amenințările (riscurile) iar după evaluarea acestora să fie făcute propuneri și adoptate măsuri necesare remedierii lor.

Pentru realizarea acestui proiect s-a folosit o analiză de tip SWOT în vederea diagnosticării stării actuale a Ministerului Public și a oportunităților, dar și riscurile pentru viitor. Rezultatele acestei analize arată în felul următor:

IV.1. Puncte forte:

- existența „Strategiei de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010-2014”,
- existența unui personal foarte bine pregătit profesional, specializat să investigheze anumite categorii de infracțiuni;
- standardizarea unor metode de investigare prin realizarea de ghiduri de bune practici;
- încheierea de protocoale cu principalii parteneri pentru a avea priorități comune și evaluare comună;
- înregistrarea unor rezultate foarte bune în domeniul combaterii corupției, criminalității organizate, evaziunii fiscale și contrabandei;
- extinderea investigațiilor în domenii noi, cum ar fi cele privind corupția din sistemul penitenciarelor, eliberarea cetățenilor, a permiselor auto, sistemul medical, de învățământ sau al achizițiilor publice;
- orientarea acțiunilor parchetelor specializate spre cauze complexe din domeniul interceptărilor ilegale, terorism, sistemul energetic național sau spionaj;

- instituirea unei proceduri standardizate comune cu Ministerul Administrației și Internelor de identificare a bunurilor ce pot fi sechestrate, ce a avut ca efect sporirea considerabilă a măsurilor asigurătorii dispuse de procurori pe parcursul urmăririi penale;
- informatizarea Ministerului Public, crearea unei rețele proprii de comunicații, securizată, destinată accesului la date confidențiale, poștă electronică și transfer de informații; asigurarea accesului procurorilor la o serie de baze de date care le pot asigura suport informativ în cadrul investigațiilor efectuate;
- crearea unei biblioteci virtuale a instituției în care se găsesc ghiduri de investigare a infracțiunilor sau soluții de practică judiciară;
- creșterea gradului de transparență în activitate și îmbunătățirea comunicării publice;
- existența unor garanții reale a independenței de drept și de fapt a procurorului în activitatea operativă;
- consolidarea capacității administrative a parchetelor;
- existența, în cea mai mare parte a parchetelor, a unor spații de lucru corespunzătoare și a unor condiții bune de desfășurare a activității;
- capacitatea de reacție pozitivă la momentele de criză la nivelul tuturor structurilor;
- imaginea publică bună a Ministerului Public evidențiată în ultimii ani și în Rapoartele de țară în cadrul MVC;

IV.2. Vulnerabilități (disfuncții)

- Potrivit legislației actuale, procurorul general are atribuții extrem de restrânse în gestionarea resurselor umane fiind practic lipsit de instrumente manageriale în acest domeniu. Principalele limitări se referă la:
  - angajarea procurorilor;
  - dispunerea de controale de fond la unitățile din subordine sau asupra activității procurorilor și sancționarea acestora;
  - transferul procurorilor din subordine;

- suplimentarea/modificarea schemei de personal la unitățile din subordine;
- constituirea unei echipe care să contribuie la punerea în aplicare a planului managerial pe perioada deținerii mandatului.

Plasarea acestor responsabilități în competența Consiliului Superior al Magistraturii transformă, în fapt, acest organism colegial în care răspunderea este disipată, în administratorul real al sistemului judiciar național.

Totodată, această distribuire a competențelor constituie un impediment în optimizarea și eficientizarea activității conform priorităților.

O astfel de situație determină o serie de disfuncții, din care menționăm pe cele legate de:

- modalitățile de promovare în funcții de conducere (imposibilitatea procurorului general și a celorlalți conducători de parchete de a-și constitui propria echipă managerială; lipsa garanțiilor actualului sistem de examinare în ceea ce privește accesarea în funcții de conducere exclusiv a procurorilor cu reale capacități profesionale);

- evaluarea activității procurorilor (lipsa de relevanță a criteriilor în funcție de care se realizează evaluarea, ceea ce a determinat ca 99% dintre magistrații evaluați să aibă calificativul „foarte bine”; relevanță scăzută a evaluării în ceea ce privește înlăturarea din sistem a procurorilor care nu îndeplinesc standardele profesionale și morale);

- organizarea inspecției judiciare (Consiliul Superior al Magistraturii nu dispune de personal propriu în vederea efectuării verificărilor, toți inspectorii fiind detașați din rândul magistraților);

- modalitatea practică de efectuare a inspecțiilor;

- reglementarea legislativă a motivelor de sancționare/excludere din magistratură;

- accesul în magistratură și rigoarea procesului de selecție al candidaților (în prezent stagiul de formare profesională după accesarea la Institutul Național al Magistraturii are o durată prea mare, iar capacitatea administrativă a Institutului nu permite pregătirea unui număr suficient de procurori);

- evoluția în carieră a procurorilor – specializarea și pregătirea profesională (în prezent programa de studiu în cadrul Institutului nu este suficient de pragmatică pentru a contribui la creșterea gradului de pregătire profesională a procurorilor și specializarea acestora în raport cu necesitățile reale și actuale);

- modalitatea defectuoasă de înregistrare a sesizărilor în evidența cauzelor penale, fapt de natură a crea o percepție absolut artificială cu privire la reala stare infracțională, și care a determinat ca în ultimii 20 ani, să crească numărul cauzelor de soluționat de 10 ori (!), de la 166.987 cauze în 1989 la 1.656.130 cauze în 2011;
- creșterea alarmantă și constantă, an de an, a numărului de dosare nesoluționate și cu precădere a cauzelor cu autor necunoscut;
- creșterea constantă a numărului cauzelor soluționate cu depășirea termenului de 1 an, respectiv 2 ani, de la sesizare;
- inflația de acte normative dublată de o instabilitate legislativă (spre exemplificare, în prezent există peste 350 de acte normative ce conțin dispoziții penale, exagerându-se cu reglementarea penală a raporturilor sociale; în ultimii 10 ani Codul penal a fost modificat de 33 de ori iar Codul de procedură penală de 27 ori);
- insuficientul control asupra procurorilor exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel direct sau prin procurori anume desemnați, potrivit dispozițiilor Legii nr.304/2004;
- lipsa unei coordonări efective, generată și de lipsa unui cadru legal adecvat, a celor două structuri de parchete specializate din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;
- neasigurarea participării fiecărui procuror la cel puțin o formă de pregătire profesională organizată de către Institutul Național al Magistraturii;
- inexistența unei proceduri bazată pe criterii obiective referitoare la modalitatea de preluarea a cauzelor penale potrivit dispozițiilor art.209 alin.4¹ Cod procedură penală;
- numărul insuficient de procurori și personal auxiliar în raport de evoluția volumului de muncă (în 2011 au fost înregistrate aproximativ 1.700.000 de dosare penale, de 3 ori mai multe față de acum 10 ani, în timp ce numărul procurorilor a rămas aproape același. Raportat la actuala populație adultă din

România, existența a 1,7 milioane dosare penale reprezintă o anomalie. Statisticile arată că volumul mai mare de muncă nu este generat de o rată mai mare a criminalității, care nu prezintă o creștere similară, și mai degrabă de probleme legislative sau sesizări ale persoanelor, care în majoritatea covârșitoare a cazurilor, sunt fie inutile, fie neîntemeiate. Aceasta a determinat ca în pofida eforturilor depuse de procurori și a numărului mare de dosare soluționate, numărul cauzelor nesoluționate să fie foarte ridicat și să reprezinte una din vulnerabilitățile principale ale Ministerului Public).

- existența mai multor unități locale nefuncționale sau care funcționează necorespunzător din cauza lipsei de procurori;
- existența multor posturi de conducere neocupate, respectiv atitudinea de reținere a procurorilor în legătură cu participarea la procedurile de accesare la funcțiile de conducere;
- inexistența unei poliții judiciare integrate efectiv în structurile parchetelor, pe modelul deja consacrat existent la nivelul Direcției Naționale Anticorupție;

IV.3. Oportunități

- existența unei bune cooperări între parchete și structurile de poliție și de informații;
- oportunități de promovare a procurorilor eficienți și cu spirit de inițiativă în funcții de conducere, ce determină o puternică motivație pentru îmbunătățirea activității curente;
- nivelul ridicat de pregătire profesională a procurorilor, valoarea lor etică, capacitatea și disponibilitatea acestora de a lucra în echipă;
- posibilitatea îmbunătățirii relațiilor de serviciu prin promovarea unei politici participative a procurorilor de la toate nivelele în realizarea obiectivelor stabilite;
- acordarea unei atenții deosebite deontologiei și integrității profesionale;
- posibilitățile de întărire a cooperării cu toate autoritățile locale și centrale și cu instituțiile de profil implicate în realizarea sistemului integrat de prevenire a criminalității.

IV.4. Amenințări (riscuri)

- pierderi masive de personal calificat prin pensionări anticipate;
- scurgerile de informații judiciare și operative cu consecința periclitării activității de urmărire penală și a deteriorării imaginii instituției;
- influențarea deciziilor procurorilor de către persoane cu mare influență politică, economică și financiară;
- interesul unor persoane din lumea interlopă, mai ales în plan local, de a recruta polițiști și procurori din diverse structuri profesionale;
- creșterea gradului de specializare a infractorilor în domeniul criminalității organizate;
- lipsa de protecție fizică a procurorilor;
- cristalizarea grupurilor de interese din domeniul justiției;
- intervențiile publice neoportune și necalificate ale autorităților în legătură cu activitatea Ministerului Public;

V. OBIECTIVE PROPUSE PENTRU EFICIENTIZAREA ACTIVITĂȚII MINISTERULUI PUBLIC, RESPECTIV A PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALȚA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Obiectivul general al Ministerului Public – ca parte a autorității judecătorești, îl reprezintă înlăptuirea ordinii de drept prin respectarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Principalele priorități ale Ministerului Public, vor trebui să aibă în vedere obiective clare, menite să răspundă nu numai politicii proprii de reformă a sistemului judiciar român, dar și angajamentelor asumate la nivel european. Totodată, acestea ar trebui să răspundă și cerințelor evaluării globale a progreselor înregistrate de România în cadrul MCV, din momentul aderării sale la Uniunea Europeană, pe care o va prezenta Comisia Europeană în raportul de țară din decembrie 2012.

În acest context, principalele obiective ale Ministerului Public pentru perioada următoare sunt:

- îndeplinirea condiționalităților Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV);
- pregătirea implementării noilor coduri prin menținerea procesului de reorganizare a sistemului judiciar și adecvarea curriculei de formare profesională continuă, la nivel centralizat și descentralizat, în colaborare cu Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Școala Națională de Grefieri și Ministerul Justiției;
- echilibrarea schemelor de personal, conform competențelor, prin identificarea dezechilibrelor existente în activitatea parchetelor și potrivit rezultatelor studiilor de impact al implementării noilor coduri; o soluție complementară ar fi unificarea competențelor, în așa fel încât parchetele de pe raza unui județ, indiferent de gradul de jurisdicție, să poată soluționa orice cauză fără a mai exista limitările privind competența după calitatea persoanei sau locul comiterii faptei; astfel, toți procurorii dintr-un județ ar putea soluționa cauzele penale care sunt înregistrate la nivelul județului, fără a mai exista discrepanțe între volumul de activitate al diferitelor unități din teritoriul în cauză;
- promovarea noii Strategii Naționale Anticorupție;
- creșterea eficienței în combaterea infracțiunilor de corupție, evaziune fiscală, spălare de bani și infracțiuni săvârșite prin violență; o creștere a eficienței în lupta cu criminalitatea ar fi obținută prin adoptarea unor acte normative esențiale referitoare la reglementarea tehnicilor speciale de investigare, inclusiv prin utilizarea persoanei juridice sub acoperire, reglementarea în legislația procesual-penală a unor instituții care să permită organelor judiciare accesul într-un loc, ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau instalarea de obiecte, în prezent aceste tehnici de investigare fiind folosite doar de către organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale în cauzele privind infracțiuni de terorism;
- creșterea fermității în realizarea activității de urmărire penală prin numărul de rechizitorii și al inculpaților arestați;
- rol activ în vederea recuperării prejudiciilor produse prin infracțiuni;
- menținerea poziției de eficientizare a activității de urmărire penală potrivit propunerilor de modificare legislativă inițiate cu scopul preluării administrative a poliției judiciare de către Ministerul Public;

- identificarea de soluții care să permită limitarea numărului de dosare și soluționarea cu precădere a cauzelor importante pentru societate, cum ar fi: spre exemplu:

a) proceduri simplificate, modalități alternative de soluționare a cauzelor, principiul oportunității, elemente de justiție negociată sau trecerea unor fapte din ilicitul penal în cel administrativ (spre exemplu: dezincriminarea unor fapte care nu sunt actuale cum ar fi faptele săvârșite în afara teritoriului țării de cetățenii români referitoare la regimul de frontieră al respectivelor state cuprinse în O.U.G. nr.121/2001; dezincriminarea unor fapte care pot fi reglementate ca și contravenții, gen difuzarea de muzică ambientală fără acordul titularului, prev. de art.140 lit.c din Legea nr.8/1996 privind dreptul de autor și drepturi conexe;

b) principiul oportunității, chiar în lipsa consacrării lui legale, ar putea fi aplicat de facto, prin regândirea modului de înregistrare a sesizărilor în evidența cauzelor penale; în prezent, în mod absolut eronat se înregistrează ca dosar penal orice plângere etichetată de adresant ca atare, acest atribut, ca și cel al încadrării juridice a faptelor sesizate trebuind să fie atributul exclusiv al organului de urmărire penală; această concepție greșită, devenită practică în ultimii ani, a determinat o creștere spectaculoasă a numărului cauzelor penale aflate spre soluționare;

c) modificarea ordinului comun nr.178/ 2009/1094/C/2009 al procurorului general și ministrului administrației și internelor privind înregistrarea cauzelor cu autor necunoscut și a ordinului comun nr.10/2004/121/2004 al procurorului general și ministrului administrației și internelor privind înregistrarea și evidența cauzelor penale, ceea ce ar avea ca efect diminuarea stocurilor de dosare;

- susținerea continuării desființării unităților mici de parchet, pentru echilibrarea volumului de activitate (în prezent există parchete în care un procuror primește spre soluționare peste 1500 de dosare, în timp ce la parchetele mici, un procuror are spre soluționare în jur de 300 dosare);
- regândirea procedurilor de ocupare a posturilor de execuție vacante, ca prim pas în mărirea schemelor de personal (în prezent aceste scheme sunt practic cele de acum 20 ani, iar peste 450 posturi sunt în continuare vacante, în ultimii 6 ani nereușindu-se ocuparea acestora); este esențial ca aceste situații urgente să fie rezolvate de Consiliul Superior al Magistraturii, dar cu implicarea mai activă a conducerii Ministerului Public;

- modificarea prevederilor legale ce vizează durata mandatului de conducere în sistemul judiciar, de la 3 la 5 ani, cu posibilitatea de prelungire pentru o mai mare continuitate și stabilitate;
- reorganizarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și cu precădere a Secției de urmărire penală și criminalistică care a devenit o structură greoaie și ineficientă în lipsa unei competențe legale adecvate; acoperirea activității acestei structuri se realizează aproape exclusiv prin procedura preluării cauzelor, în condițiile art.209 alin.4¹ Cod procedură penală, în lipsa unor criterii obiective, situație ce a făcut posibil ca pe lângă soluționarea unor cauze complexe să fie instrumentate și multe dosare extrem de simple, fără nicio relevanță;
- reorganizarea celor două parchete specializate, respectiv Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, urmând ca aceste structuri să aibă în competență doar infracțiuni de corupție la nivel înalt, respectiv cauze de mare criminalitate organizată;
- continuarea procesului de unificare a practicii judiciare prin implicarea mai activă a Secției de urmărire penală și criminalistică, Secției de resurse umane și documentare și Secției judiciare;
- eliminarea unor atribuții extrajudiciare ale procurorilor (cum ar fi spre exemplu, procedura de prelungire a dreptului de circulație în cauzele având ca obiect infracțiuni rutiere, aceasta urmând să revină poliției);
- extinderea accesului la bazele de date necesare asigurării suportului informativ tuturor procurorului care efectuează urmărire penală;
- continuarea consolidării capacității administrative a parchetelor.
- pe linia eficientizării instrumentelor manageriale pe care procurorul general trebuie să le aibă la îndemână ar trebui operate măsuri cu privire la:
  - modificarea regulamentului și a ghidului privind inspecția judiciară;
  - modificarea atribuțiilor de control prin transferul în competența procurorului general a controlului intern în Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii urmând a avea atribuții în soluționarea sesizărilor externe;

-distribuirea proporțională a competențelor de aplicare a sancțiunilor pe toate nivelele de conducere din cadrul Ministerului Public, cu posibilitatea contestării lor la Consiliul Superior al Magistraturii;

-introducerea de sancțiuni pentru încălcarea codului deontologic pentru ca prevederile acestuia să capete valoare dispozitivă reală și să fie eliminat formalismul;

-consacrarea normativă a propunerilor deja făcute de Ministerul Public de angajare a unor specialiști la parchetele de pe lângă Tribunale pentru a sprijini investigațiile în domeniul combaterii infracțiunilor economico-financiare, vamale și informatice;

-modificarea legislației pentru a reglementa o procedură de administrare a fondului de comerț/activități comerciale în cazul instituirii unor măsuri asiguratorii asupra bunurilor unei firme/conturile unor societăți comerciale (prin numirea unui administrator care să gestioneze activitatea societății comerciale până la finalizarea investigațiilor criminale);

-introducerea în legislație a unor mecanisme prin care bunurile confiscate de organele judiciare să poată fi comercializate/folosite până la soluționarea definitivă a cauzelor.

În fine, trebuie menționate ca extrem de importante și propunerile de modificare a dispozițiilor Constituției, referitoare la aspectele care privesc sistemul judiciar și aplicarea legii, respectiv:

- eliminarea prezumției dobândirii licite a averii pentru a crește eficiența în instituirea măsurilor asiguratorii și recuperarea pagubelor;
- eliminarea imunităților pentru parlamentari și foștii miniștri care sunt cercetați pentru comiterea faptelor penale;
- creșterea perioadei reținerii de la 24 de ore la cel puțin 72 de ore.

VI. CONCLUZII

Prin acest proiect am încercat identificarea căilor și mijloacelor optime pentru revigorarea activității Ministerului Public, în conformitate cu atribuțiile legale și manageriale specifice funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, luând în considerare, atât reușitele fostei echipe manageriale, dar și multele neîmpliniri datorate lipsei de implicare mai activă în managementul operațional și administrativ.

Proiectul a fost elaborat pornind de la analiza situației existente în prezent și a evoluției indicatorilor de performanță în ultimii ani, la care s-a adăugat o analiză a punctelor forte, dar și a multor vulnerabilități care influențează în mod direct rezultatele și performanțele procurorilor.

Obiectivele propuse în vederea îmbunătățirii activității au la bază cerințele actuale cuprinse în „Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010 – 2014”, dar și o serie de măsuri pe care le apreciez ca absolut necesare pentru performarea Ministerului Public.

Consider că aceste obiective au un caracter realist și că reprezintă cele mai adecvate măsuri pe termen mediu și lung, fiind posibil de realizat cu ajutorul resurselor umane și materiale existente, printr-o regândire a managementului operațional, dar și cu experiența profesională și managerială a autorului proiectului, dobândită în cei 28 ani de activitate ca procuror.

VII. BIBLIOGRAFIE

În procesul de realizare a acestui proiect, au fost consultate următoarele lucrări, acte normative și documente:

Lucrări:

- Burduș Eugen, Căprărescu Gheorghică - Fundamentele managementului organizației, Editura Economică, București, 1999;
- Mona Maria Pivniceru, Cătălin Luca, ș.a. – Elemente de management judiciar, Editura Hamangiu, București, 2007;
- Mona Maria Pivniceru, Cătălin Luca, ș.a. – General și particular în formarea purtătorului de cuvânt magistrat, Editura Hamangiu, București, 2007;
- Stanciu Ștefan, Ionescu Mihaela - Cultură și comportament organizațional, Editura Comunicare.ro 2005;

Acte normative:

- Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor;
- Legea nr.304/2004, privind organizarea judiciară;
- Legea nr.317/2004, privind Consiliul Superior al Magistraturii;
- Legea nr.567/2004, privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea;
- Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin ordinul Ministrului Justiției nr.529/21.02.2007;
- Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public 2010 – 2014;
- Legea nr.148/2011 privind desființarea unor instanțe judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea;
- Legea nr.24/2012 privind modificarea și completarea Legilor nr.303/2004 și 317/2004;

Documente:

- Datele statistice pe anul 2011 ale Ministerului Public.

A N E X E

Documentar
privind activitatea Ministerului Public în anul 2011,
comparativ cu anii 1989, 2000 și 2006

A. Activitatea de urmărire penală

I. Volum

Anul	1. Numărul cauzelor de soluționat				
	Total, din care:	la urmărire penală	pondere în total %	la organele de cercetare	pondere din total %
1989	166.987	23.699	14,2	143.288	85,8
2000	532.986	31.668	5,9	501.318	94,1
2006	913.871	47.397	5,2	866.474	94,8
2011	1.656.130	72.731	4,4	1.583.399	95,6

Anul	2. Numărul cauzelor soluționate					
	Total, din care:	pondere în total de soluționat %	la urmărire proprie	pondere în total de soluționate la urmărire penală	la organele de cercetare	pondere în total de soluționate la organele de cercetare %
1989	136.623	81,8	17.387	73,4	119.236	83,2
2000	372.528	69,9	20.697	65,4	351.831	70,2
2006	373.906	40,9	23.132	48,8	350.774	40,5
2011	579.322	35,0	36.633	50,4	542.689	34,3

Anul	3. Numărul cauzelor soluționate prin rechizitoriu					
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate %	la urmărire proprie	pondere în total soluționate la urmărire proprie %	la organele de cercetare penală	pondere în total soluționate la organele de cercetare
1989	43.440	31,8	6169	35,5	37.271	31,3
2000	48.935	13,1	4432	21,4	44.503	12,6
2006	39.995	10,7	3380	14,6	36.615	10,4
2011	43.826	7,6	3993	10,9	39.833	7,3

Anul	4. Numărul cauzelor soluționate prin netrimitere în judecată			5. Numărul cauzelor cu alte rezolvări (declinate, conexate, etc.)		
	Total, din care	la urmărire proprie	la organele de cercetare	Total, din care:	la urmărire proprie	la organele de cercetare
1989	93.183	11.218	81.965	13.315	3.841	9.474
2000	323.593	16.265	307.328	44.691	2.536	42.155
2006	333.911	19.752	314.159	93.916	6.492	87.424
2011	535.496	32.640	502.856	110.314	10.641	99.673

Anul	6. Numărul cauzelor rămase nesoluționate (fără cauzele cu A.N.)					
	Total, din care:	pondere în total cauze de soluționat	la urmărire proprie	pondere în total cauze de soluționat la urmărire proprie %	la organele de cercetare	pondere în total cauze de soluționat la organele de cercetare %
1989	16.244	9,7	2.371	10,0	13.873	9,7
2000	84.746	15,9	7.774	24,5	76.972	15,3
2006	227.324	24,9	16.277	34,2	211.097	24,4
2011	394.320	23,8	23.018	31,6	371.302	23,4

Anul	7. Numărul cauzelor cu A.N. rămase nesoluționate					
	Total, din care	la urmărire proprie				la organele de cercetare
		Total, din care:	omor	pruncucidere	lovituri cauzatoare de moarte	
1989	803	98	76	1	4	705
2000	31.021	661	459	29	23	30.360
2006	218.725	1.546	383	41	33	217.179
2011	572.174	2.439	371	44	38	569.735

Anul	8. Numărul învinuiților și inculpaților din cauzele soluționate			9. Numărul inculpaților trimiși în judecată			
	Total, din care:	la urmărire proprie	la organele de cercetare	Total, din care:	pondere în total învinuiți și inculpați din cauzele soluționate	la urmărire proprie	la organele de cercetare
1989	96.944	13.749	83.195	62.913	64,9	9.082	53.831
2000	244.838	14.617	230.221	68.483	28,0	6.689	61.794
2006	208.027	13.271	194.756	52.943	25,4	5.768	47.175
2011	245.635	22.711	222.924	60.980	24,8	8.747	52.233

Anul	10. Numărul învinuiților și inculpaților netrimiși în judecată		
	Total, din care	la urmărire proprie	la organele de cercetare
1989	34.031	4.667	29.364
2000	176.355	7.928	168.427
2006	155.084	7.503	147.581
2011	184.655	13.964	170.691

II. Operativitate

Anul	1. Numărul cauzelor soluționate între 6 luni și 1 an de la sesizare					
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate %	la urmărire proprie	pondere în total cauze soluționate la urmărire proprie %	la organele de cercetare	pondere în total cauze soluționate la organele de cercetare %
1989	12.621	9,2	1.688	9,7	10.933	9,2
2000	84.910	22,8	6.041	29,2	78.869	22,4
2006	108.095	28,9	7.052	30,5	101.043	28,8
2011	86.162	14,9	5.628	15,4	80.534	14,8

*Notă: datele din anii 1989 – 2006 se referă la cauze soluționate în peste 3 luni de la sesizare

Anul	2. Numărul cauzelor soluționate între 1 an și 2 ani de la sesizare* (fără cauze cu A.N.)					
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate %	la urmărire proprie	pondere în total cauze soluționate la urmărire proprie %	la organele de cercetare	pondere în total cauze soluționate la organele de cercetare %
2007	24.431	5,3	2.337	8,2	22.094	5,1
2008	31.984	6,5	2.526	8,4	29.458	6,4
2009	35.464	7,1	3.629	10,8	31.835	6,9
2010	49.886	9,6	5.173	14,1	44.713	9,3
2011	65.388	11,3	4.925	13,4	60.463	11,1
%2011 +/-2010	+31,1	-	-4,8	-	+35,2	-

* Indicator introdus în formularele statistice din anul 2007

Anul	3. Numărul cauzelor soluționate între 2 ani de la sesizare și împlinirea termenului de prescripție* (fără cauze cu A.N.)					
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate %	la urmărire proprie	pondere în total cauze soluționate la urmărire proprie %	la organele de cercetare	pondere în total cauze soluționate la organele de cercetare %
2007	6.815	1,5	976	3,4	5.839	1,3
2008	8.653	1,8	945	3,1	7.708	1,7
2009	12.880	2,6	2.809	8,3	10.071	2,2
2010	16.855	3,3	3.099	8,4	13.756	2,9
2011	25.945	4,5	2.884	7,9	23.061	4,2
%2011 +/-2010	+53,9	-	-6,9	-	+67,6	-

* Indicator introdus în formularele statistice din anul 2007

Anul	4. Numărul cauzelor soluționate după împlinirea termenului de prescripție*					
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate %	la urmărire proprie	pondere în total cauze soluționate la urmărire proprie %	la organele de cercetare	pondere în total cauze soluționate la organele de cercetare %
2007	687	0,1	61	0,2	626	0,1
2008	1.144	0,2	584	1,9	560	0,1
2009	597	0,1	148	0,4	449	0,1
2010	417	0,1	159	0,4	258	0,1
2011	771	0,1	145	0,4	626	0,1
%2011 +/-2010	+84,9	-	-8,8	-	+142,6	-

* Indicator introdus în formularele statistice din anul 2007

III. Calitate – fermitate

Anul	1. Numărul inculpaților trimiși în judecată arestați preventiv		2. Numărul învinuiților și inculpaților față de care s-a aplicat art.18 ¹ C.p.	
	Total, din care:	pondere în total trimiși în judecată %	Total, din care:	pondere în total învinuiți și inculpați din cauze soluționate %
1989	21.477	34,1	16.999	17,5
2000	16.508	24,1	103.920	42,4
2006	7.146	13,5	112.679	54,2
2011	8.941	14,7	133.199	54,2

Anul	3. Numărul inculpaților achitați definitiv					
	Total, din care:	ponderea în total trimiși în judecată %	achitați în baza art.18 ¹ C.p.	în temeiul art.10 lit.a-e C.p.p.	număr achitați definitiv arestați	număr achitați minori
2007	1.211	2,53	601	610	22	6
2008	1.182	2,62	525	657	23	15
2009	818	1,64	319	499	19	0
2010	794	1,39	303	491	17	5
2011	1.105	1,81	431	674	38	19
%2011 +/-2010	+39,2	-	+42,2	+37,3	+123,5	+280,0

Anul	4. Numărul inculpaților arestați netrmiși în judecată					
	Total, din care:	ponderea total arestați din cauzele soluționate %	în baza art.18 ¹ C.p.	în baza art.10 C.p.p.		alte temeiuri
				lit.a-d	lit.e-h	
2007	43	0,82	4	15	21	3
2008	33	0,60	5	13	15	0
2009	43	0,61	2	22	19	0
2010	34	0,39	2	15	16	1
2011	41	0,45	1	8	30	2
%2011 +/-2010	+20,6	-	-50,0	-46,7	+87,5	+100,0

Anul	5. Numărul cauzelor restituite de instanțe pentru refacerea urmăririi penale					6. Numărul cauzelor în care s-a înfirmat neînceperea urmăririi penale și s-a dispus redeschiderea urmăririi penale
	Total, din care:	pondere în total cauze soluționate prin rechizitoriu %	a) cu revocarea arestării preventive	b) aflate de peste 1 an pe rolul instanței	c) aflate de peste 2 ani pe rolul instanței	
2007	129	0,35	2	22	19	3.949
2008	139	0,41	2	26	15	4.527
2009	93	0,24	3	19	14	4.655
2010	74	0,18	3	12	10	4.672
2011	78	0,17	7	26	12	5.634
%2011 +/-2010	+5,4	-	+133,3	+116,7	+20,0	+20,6